

AGF vann 4-0 á HB

Í dystinum hóskvöldið hevði AGF ikki nakra torföra upp-gávu við at vinna heili 4-0 á HB.

Eftir at HB hevði spælt ein so framúr góðan dyst móti B1909, ventaðu vit, at siggja enn ein valadyst, men gakk. HB byrjaði annars ógvuliga væl við fleiri góðum álopum og góðari verju, og tá bert litil lóta var spæld hevði HB ein ógvuliga stóran møguleika at koma uppá 1-0. Heri streyk ígjøgnum AGF-verjuna eitt sindur úti í vinstri síðu, út-spældi málmannin og skuldi senda bólin í mál, men fekk í

sama bili eitt skump í ryggin og bleiv órógaður so mikið at skotið fór á stongina. Bólturin kom út aftur móti Hera, ið lá niðri, men tá hildu tveir AGF-arar honum niðri. Dómarin domdi brotsspark. Martin á Mýruni varð settur til at skjóta, men ólukkutið, hann skjeyt við síðuna av. Ístaðin var tað so AGF ið fekk eitt gott lang-skotsmál, og eftir at vera komn ír framum, misti AGF ongan-tið takið á dystinum aftur. Sig-urin 4-0 var fult uppiborin, bert kanska eitt sindur ov stør-ur.

Frá dystinum HB—AGF.

Dagblaðið hevur tikið sær tíkni av røðu Atla Dams á Jóansøku, og heldur hana verða ov polit-iskt litáða. At Dagblaðið, og tann politikkurur sum tað er for-sprákarí fyri, ikki dámar orð Atla Dams um demokratið og

samfelag okkara, vistu vit, men at teir fóru at avdúka hetta lyndi í blaðnum, trúðu vit ikki.

Fyri okkum eru hetta sann-leiksorð um demokratiska sam-felag okkara og tær broytingar sum neyðugar eru í tí.

Tær umtalaðu røður Atli Dam hevur hildið seinastu tær stevnumar fara vit í komandi blóðum at prenta.

Í dag prenta vit røðuna hann helt á Jóansøku í Vági í ár.

Enn er eingin verulig sam-felagssamskipan framd

Gott stevnufólk, gestur okk-ara og suðringar!

Tað at ungdomur stevnir saman til kappingar og dyst alt sum-arið ígjøgnum, er í sjálvum sær eitt av teim vökru og menn-andi fyrbrigdum, sum livið her á landi eigur í sær, og at hetta ber við sær, at stór mann-fjöld úr øllum oyggjum og nærum øllum bygðum eisini leitar á stevnu og fund, at lita á dyst ella til skemtan og veitslu-hald er væl tekin um eina trongd til felagsskap, og eina trongd til at luta øðrum til og taka ímóti sjálvum av tí, vit hvørt í sær hava at geva ella eru før fyri at nema.

Aftanfyrri stevnur og sam-komur liggur ein áðanann av, at einsamøll er menniskjan ikki før fyri at fáa samlið millum sál og likam, tað samlið sum neyðugt er fyri at menniskjan er búgvin at fáa burtur úr livsins møguleikum, tað sum kann gera livið vert at liva og lukku-light.

Tað er neyvan vakrari sjón at sjá, enn ein tilik ungliga-fjöld samankomin til skrud-gongu, kappingar á vølli ella við ár, fyrising av kraft, kimi ligeika og finheit, til gleði fyri ungligalið sjálv, eins og fyri okkum øll.

Vit vita, at aftanfyrri liggur ágrýtið og áhildið arbeiði, at mýkja og herða ikki bert hvønn vødd, men eisini evnini óll og sinnið, vit vita, at aftanfyrri liggur ikki bert skemtanin, men eisini álvarin tann, at væl ræður um at kappast og vinna, men eisini um at bera seg hábersliga í dystinum, og vita, at hann sum ikki var fremstur, hevur gjørt sær sjálvum og tjóðini allari tann beina, at styrkja og herða seg sjálv, og at finna umrøddu sinnisjavnag til gagn

fyrí tjóðina í víðari arbeiði hansara.

At allir og allar, áður og aft-aná, skulu vera við á heppnum fót, um leikurin skal javnast, er neyðugt at vita, og tá so er, er tað eins og vit øll eru við og kanna okkum hvør sær nak-að av teirri livsmegi og kraft ið streymar í teim ungu æðrum, vit kenna tað, sum er tað tjóð-in øll sum her kýtir seg og taka hetta sum ímynd um, at soleið-is kýtir hon seg framyvir, hesa styrki eigur hon og kann hon nytta til skapan av ríkari og lukkuligari livi her á landi.

Tann felagskensla, tann semja og tann trongdin til at luta granna og medmenniskju nak-að av egnari gleði og livskæti, sum slíkar lótar, sum stevnu-dagar kemur upp í menniskju-na, má vera nakað av tí, sum bera skal hetta samfelagið, sum veita skal samfelagnum og ein-stoku limum tess satt demo-kraði, satt frælsi og sanna med-livan.

Ti at semja í meira og meira mun verður um, at felagsskap-urin í kappingini og medlivanin er virðismiklari enn niðurberj-ingarlyndið og trongdin til at basa og jarðleggja, fyri at sleppa at hevja seg sjálv, tað ivist eg ikki í.

At semja í meira og meira mun verður um at stevnufelags-skapurin og samhugurin eisini skal rokka og bera í dagliga ar-beiðinum og gerandisdegnum, ivist eg heldur ikki í.

Hugsí at tann ungdomur sum í dag hevur sýnt síni evni, eins og vit øll áðan, at uttan sam-hald, uttan samstarv, uttan samhug fyri øðrum byggja vit ikki samfelag sum vert er at liva í. Og uttan at leggja alla orku okkara saman í eitt tak standa vit ikki mát. Eitt

megnartak, sum veitir okkum sterkt samfelag og byggir hvør-um borgara tess ríkari framtíð og veruliga frigeran.

Ikki ætlaði eg at tosa um politikk eina tilika hátíðarløtu, ið hvussu so er ikki um parta-politikk, men torført er at sleppa undan, tí hvat er tað í dag sum ikki nemur við poli-tikk. Hvør hugsan, hvør fram-ferð, hvør gerð og hvør frongd, er á ein ella annan hátt ein mál-burður fyrí ella ynski um eitt-hvørt sum í veru síni er poli-tiskt. Politiskt tí tað í øllum førí sigur nakað um støðu tína mó-tvegis øðrum, sigur nakað um ynski tíni fyrí sjálvum tær, og sigur nakað um støðu tína mó-tvegis samfelagi timum.

Men at vit øll, hóast ójovn á máli, kenna okkara samfelags form, sum ein hin mest demo-kratiska, hugsí og kann sam-tykkjast, tí er hetta kanska lot-an til álvarsorð um og umhugs-an av hesum demokratiska sam-felagshátti, vit halda okkum eiga, ella ynskja at liva í.

Stovnurin undir demokratin-um er trúgv á medmenniskjuna, trúgv til menniskjavirði og næstakerleika. Hvussu er við hesum? Eiga vit altíð hesa trúgv?

Demokratið er ein samfelags háttur sum byggir á álit til med-menniskjuna og mannaættina sum heild. Hvussu er við hes-um? Hava vit altíð orsök til at sýna mannaættini hetta álit?

Demokrati er eisini tjak, orðadráttur manna ímillum. Hvussu við hesum? Er brigslið tað og skeldið, missnøgðin, miss-trúgv og illvildin vit dag-liga hoyra manna millum og millum okkum politikkarar verd-ugt orðaskifti og er tað menn-andi fyrí demokratið?

Er orðaskifti okkara veruligt orðaskifti millum javnlíkar sum leita eftir sonnum og fyrí fjóðina góðum loysnum?

Tiverri má til allar hesar spurningar svarast: At ikki er altíð so.

Men demokratið hevur eisi-ni ein sosialan og ein ókono-mískan tátt.

Sosialt skuldi demokratið borgað fyrí, at vit vóru før fyrí at bast nivandi og menni-skjans minkandi fátækt, eins og forða fyrí at nokur menniskja nýtir aðra einans sum amboð. Einans sum reiðskap skal hon sæta sjálvum sær, og veita sær og sínum tryggileika, nøgd og gagn, meðan fjóðin kann liva ófræls, ótrygg og kúgað. Hevur okkara demokrati verið ført at veita hesa borgan?

Nei, ikki enn, minni enn so, men tó mennist hugsjónin, hin humanu hugsjónin um sosiala trygd og javna, men skal hon rökka, ber tað í sær, at vit hvørt sær fáa í lag ta sinnis-broyting, sum ger at vit feg-in lata til felags áhugamálini, heldur enn hvør í sínum lagi at nora at okkum sjálvum.

Hin ókono miski og búskapar ligi tátturin í demokratinum ber á sama borðið sum hin sosiali.

Ein trongd til effektivitet, ein trongd til skapandi virk-semi til gagn fyrí onnur eins og fyrí ein sjálv, ein trongd til at einki fer fyrí skeyti, og ein trongd til arbeiði, sum ikki bara mettar svongd, men reisir varðar til felags gleði. Ein trongd til frigeran sum loyvir at útloysa hesa gleði.

Hava vit rokkið her. Jú varðar eru lagaðir og rúmsátt-ari verður dag frá degi, men enn fer fyrí skeyti, enn er óút-loyst megi, enn verður skapandi initiativ misskent og forðað, og enn er eingin verulig samfelags-samskipan framd.

At hendan samskipan ikki er framd, hvorki her hjá okkum ella aðrastaðni, er væl eisini tað sum ger, at tað tíðartekin, sum í dag mest ger vart við seg er tann uppreistrandi sum kenni-in innan ungligalið um allan heim. Missnøgð og uppreistr-andi ímóti autoritet, ímóti verandi stovnum og trongd til at sleppa av við samfelagið í dag sum fjótrar og bindur.

Lat meg beinanvegin siga at eg havi mett henda anda posi-tivt, og hildið tað verið fyrí neyðuni at broyting fer fram allastaðni, har veruligt demo-kraði ikki ræður. Sjálvandi er munur á hvussu tørvandi broyt-ingarnar eru, manga staðni finst samfelagsháttur sum á ongan hátt er førur fyrí at veita menniskjaverða tilveru.

Men eins positivt eg havi mett kollveltingarandan ella broytingarrørsluna, eins hug-stoytt hevur tað verið at sæð hvussu plan- og úrslitaleyst hon hevur arbeiðt. Hon hevur ar-beiðt á ein tilikan hátt, at hon í flestu forum hevur verið slig-in so dygt á nevið av afturhaldi so ikki kvatt úr henni aftur. Hon hevur verið niðurbard á ein tilikan hátt, at samfelagsliga og búskaparlaga er royndin endað í afturstigi, sum ikki bót var fyrí langt áramál.

Um okkara leiðir hevur eisini verið roynt, ein hevur kent eina leitan hjá parti av ungdómi okkara eftir gongdum leiðum, men í flestum forum á ein hátt sum hevur avdúkað syrgiligan tørv á miðvisi, syrgiligan tørv á hægri til ávisan á hvussu broyt-ingarkrøvini kunnu uppfyllast. Í flestu forum hevur hesin partur av ungdómi okkara, saman við gomlum forbein-aðum miðleysum monnum, nýtt avlopsmegi sína til miðleysa de-monstration av missnøgð, mið-leysa sáan av mistreysti, mið-leysa spottan av royndum og miðleysa tileinkisgeran av ini-tiativi.

Tó at so hevur verið, so er broytingin fyrí neyðuni og tað er hugsan mín og trúgv, at dag frá degi, viku eftir viku, ár fyrí ár fer at bera til at fáa hesa broyting í lag, broyting uttan kólvelling, broyting uttan at aðrin aftureftir verður kvett, broyting í sinni og broyting í samfelag til veruligt demokrati og sanna menniskjansliga fri-geran.

Vit trúgva á ungdómin, eins og vit trúgva á tjóðina alla, at hon verður før fyrí at fóta sær tjóðskaparlaga í dynamisku tíðini og verður før fyrí at geva nýtiðini nýtt mentunnarligt innihald, og sam-stundis á, at hon verður før fyrí at skapa samfelagið har frælsi er til skapan, har frælsi er frá arbeiðsloysi, har frælsi er til rettvísan lut av felags skapta ágóðanum, har frælsi er til at luttaka í øllum avgerðum sum gera lagnu mansins, og har frælsi er frá høvuðkambalyndi og áløpslyndi.

Stevnufelagsskapurin og stev-nulivsgleðin ber boð um at rokkast kann á málið, sum er, at samfelagið og gleðin við at vera limur tess, og áhugin fyrí, at rúm er í tí til allar næstar, grannar og landsmenn, setist hegrei enn tað, at nýta samfelag-ið bert til egið gagn.